

Behandling. Det vil maaskee være i flere af de ærede Medlemmers Grindring, som have levet paa Landet, at der med Hensyn til Tiendens Afløsning har været megen Mistanke om, at der ikke paa alle Steder er handlet fuldkommen retfærdigt. Om det end ikke i den Grad vil blive Tilfældet her, kan dog Mistanke let opstaae mod en enkelt Formand. Jeg troer ogsaa, det er i Godseierens egen Interesse, naar det tillades Bønderne i dette Tilfælde at vælge mellem Formændene. Det kan nemlig ikke være nogen ærefæjer Mand ligegyldigt, om de Menninger, han tvinger til Afløsning, have den Mening om den Mand, der har en afgjort Indflydelse paa deres Bee- og Vel, at han ikke gaaer paa Retfærdighedens Bete. Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa med Hensyn til dette, at dersom en Godseier har den Mening, at der ved disse Bestemmelser er handlet mod de bestaaende Contracter, og at det er ubilligt og urigtigt at handle mod dem, saa kan jeg ikke begribe, hvorledes han nogenstunde skulde komme i det Tilfælde at ville anvende en saadan Lov mod dem, som gjøre Høveri til ham. Dersom han siger, at han ikke vil indrømme en saadan Ret til de paagældende Bønder, fordi han ikke vil gjøre dem umyndige, idet det vil bewirke, at de bryde en Contract, der nylig er indgaaet, maa jeg tillade mig at bemærke, at Godseieren, idet han benytter denne Lov, for at tvinge Bønderne til Afløsning mod deres fælleds Billie, da i Grunden umyndiggjør sig selv.

Det maa være mig tilladt, idet jeg nu skal slutte disse Bemærkninger og overlade Sagens Afgjørelse til det ærede Thing, at udtale, at jeg maaskee i disse Sager synes at gaae noget eensidigt frem. Jeg vil aldeles ikke benægte, at jeg jo seer meget hen til den høverigjørende Bonde og fornemmelig taler hans Sag. Huusmand og høverigjørende Bønder kunne jo ikke komme ind i denne Sal, hvori vi befinde os; jeg troer derfor, at det maa ikke tages mig ilde op, om jeg undertiden med Varme taler deres Sag, og undertiden gjør det eensidigt. Jeg holder mig til en berømt Statsmands Ord, som har sagt, at dersom der ikke var nogen Opposition, skulde man gjøre sig al mulig Umage, for at reise den.

Jeg holder mig hertil, og jeg haaber Thinget ikke vil tage mig det ilde op, om jeg ogsaa undertiden noget eensidigt betragter disse Sager.

Talng: Jeg har tilladt mig i Forening med 4 ærede Landstingsmænd at stille et Par Endringsforslag til den 3die Behandling af denne Sag, nemlig under Nr. 2; baade et principalt og et subsidiairt Forslag. Hovedhensigten hermed har været den, at vi have antaget Localkundskab som Hovedbetingelsen for en Formand, og har derimod troet, at der vilde være Folk nok i Districtet selv, som vare skikede til Formandsposten. Den høitærede Indenrigsminister har ogsaa ved den anden Behandling af denne Sag indrømmet, at det fortjener megen Opmærksomhed, og de Vanskeligheder, som han har sat derimod, troer jeg, ikke ere saa overbeviende. Han har især troet, at der skulde være Mangel paa Mænd, der vare skikede til Formand, hvilket jeg ikke kan antage, og endvidere, at Dvelse vil især være nødvendig for at skaffe gode Formand; men man maa dog antage, at der kun vil blive liden Dvelse for den enkelte Formand, idet Høveriet, efter min Formening, væsentligst vil lade sig afløse uden fremmed Indblanding. Imidlertid er der af den ærede Ordfører idag fremsat et Modskiltigt mod det principale Forslag, og da vi maae erkende Betydningen af de fremsatte Bemærkninger, og især at man med største Varsomhed ved 3die Behandling maa antage Forslag, som forandre Hoveddele af Loven, ere vi blevne enige om at frasælde det principale Endringsforslag. Hvad det subsidiaire angaaer, have vi ikke kunnet gjøre det, men maa holde paa det med saamegen mere Fortrosthed, som Udvalget ikke har noget Egensidigt at indvende derimod. Den høitærede Minister har ogsaa ved den anden Behandling fremsat den Formening, at der dog vel maatte findes Mænd paa Østtiden af Jylland, som havde den fornødne Kundskab til Forholdene paa Vesttiden; det maa jeg imidlertid bemærke, at min Erfaring har lært mig det Modsatte af. Jeg tillod mig ved anden Behandling alene at fremsætte, at Behandlingen af Marssøegnen er saa eiendommelig for disse Egne, at en Mand fra en anden Egn neppe har